

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.889/2013/8. szám

A Szegedi Ítéltábla dr. Pokorny Róbert ügyvéd által képviselt felperesnek - a személyesen eljáró alperes ellen tulajdonjog megállapítása iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 2013. október hó 11. napján kelt 1.P.20.400/2011/81. számú ítélete ellen a felperes részéről 86. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a megfellebbezett rendelkezéseit **megváltoztatja**, mellőzi a felperes marasztalását és kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1 027 951 (egymillió-huszonhétezer-kilenszázötvenegy) Ft-ot.

A felperes által az alperesnek fizetendő elsőfokú perköltség összegét 200 000 (kettőszázezer) Ft-ra leszállítja.

A feljegyezett 570 100 (ötszázhetvenezer-egyszáz) Ft kereseti és viszontkereseti eljárási illetékből a felperes 325 800 (háromszázhuszonötezer-nyolcszáz) Ft-ot, az alperes 244 300 (kettőszáznegyvennégyezer-háromszáz) Ft-ot köteles megfizetni az államnak, az illetékes adóhatóság külön felhívása szerint.

Ezt meghaladóan a keresetet és a viszontkeresetet elutasítottnak tekinti.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 120 000 (egyszázhuszezer) Ft másodfokú perköltséget.

Köteles az alperes megfizetni az államnak az adóhatóság külön felhívása szerint 211 900 (kettőszáztizenegyezer-kilencszáz) Ft fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I N D O K O L Á S

A peres felek 1997. augusztus 30. napján megkötött házasságát a Szegedi Városi Bíróság a 11.P.20.052/2007/58. számú jogerős ítéletével felbontotta. Ítélete indokolásában megállapította, hogy a felek életközössége 2006. júniusában szakadt meg.

Az alperes a házasságkötést megelőzően szerezte a **(település neve, ingatlan 1. címe, hrsz.-a)** számú lakásingatlan tulajdonjogát. Az ingatlant 2006. március 16. napján 6 200 000 Ft vételár ellenében értékesítette, majd 2007. február 21. napján 13 000 000 Ft vételárért megvásárolta a **(település neve, ingatlan 2. címe, hrsz.-a)** ajtószámú lakás és az ugyanitt elhelyezkedő

garázsingatlan tulajdonjogát. A vételár fedezetéül a **(ingatlan 1. címe)** utcai ingatlan eladási ára, az alperes szülei, **(alperes szülei neve)** részéről 2007. február 21. napján nyújtott 5 000 000 Ft összegű kölcsön és 1 800 000 Ft készpénz ajándék szolgált.

A felperes a házassági életközösség megkezdését megelőzően ugyancsak rendelkezett két lakás tulajdonjogával, majd az azok értékesítéséből befolyt vételárból megvásárolta a **(település neve, ingatlan 3. címe)** szám alatti családi házas ingatlant, amely az ingatlan-nyilvántartás szerint kizárólagos tulajdonát képezi. Az együttélés idején az ingatlanba 150 000 Ft értékű kazán került beszerelésre.

Az együttélés ideje alatt a peres felek lakáskassza szerződést kötöttek, az azon levő 400 000 Ft megtakarítást az életközösség megszakadását követően a felperes vette fel. A felperes 1994. évben TOTÓ nyereményként 7 000 000 Ft-ra tett szert, amely a különvagyonát képezte. 1991. májusában életbiztosítást kötött a **(G.)** osztrák biztosítóval 15 éves időtartamra, 2006. májusi lejáratú idővel. A biztosítás éves díja 1999-ben 963 EUR, 2000-ben 1200 EUR, 2001-ben 963 EUR, 2002-ben 962,96 EUR, 2003-ban 966,75 EUR, 2004-ben 963,4 EUR, 2005-ben 802,53 EUR volt, amelyet a fenti különvagyon után jóváírt kamatösszegekből egyenlítették ki. A biztosítás lejártával, 2006. május 9. napján a felperes **(R.)** Zrt-nél nyitott folyószámláján 17 360 EUR jóváírására került sor. Ennek felhasználásával a felperes 2006. augusztus 1. napjával újabb életbiztosítást kötött. A felperes a **(R.)** Zrt-nél vezetett devizaszámlájáról 2006. május 15. napján 11 330,44 EUR-t vett fel, majd 2006. május 16. napján a számláján 6041,96 EUR-t 3 hónapos időtartamra lekötött.

A felperes 1995. augusztus 18. napján **(osztrák életbiztosítás neve)** biztosítást kötött, ennek havi díja 667 Ft volt. A biztosítás lejártára figyelemmel 2010. szeptember 8. napján a felperes részére 370 711 Ft került átutalásra.

Az alperes 1997. április 7-én az **(A.)** Biztosítóval - helyesen - **(életbiztosítás neve)** elnevezésű egyszeri díjas életbiztosítást kötött 2012. május 1-jei lejáratúval. Az alperes 2007. március 12. napján az életbiztosítást visszavásárolta, majd a biztosító 2007. március 21. napján a bankszámlájára 177 547 Ft visszavásárlási összeget utalt.

Az alperes a **(K.)** Banknál megtakarítási betétszámlával rendelkezett, amelynek 2006. június 30. napi egyenlege 4 592 353 Ft volt. A bankszámlán 2002. június 26-án 1 200 000 Ft betét lekötésére került sor, míg 2002. szeptember 11. napján 2 500 000 Ft készpénz került befizetésre. A **(H.)** Banknál 2006. március 17-én nyitott bankszámlára 2006. március 17-én 1 000 000 Ft, 2006. április 7-én 1 375 516 Ft, 2006. április 7-én további 1 375 492 Ft, 2006. június 1-jén 1 204 508 Ft és 1 204 684 Ft, majd 2006. június 1. napjával 680 000 Ft befizetésére került sor. A fenti összegek javarészt a **(ingatlan 1. címe)** utcai ingatlan eladási árából származtak.

A felperes módosított keresetében annak megállapítását kérte, hogy a **(település neve, ingatlan 2. címe)** szám alatti társasházi lakásingatlan és az ugyanitt elhelyezkedő garázsingatlan 52/100 részilletőségének tulajdonjogát megszerezte. Kérte az ingatlanon így megállapítható közös tulajdon megszüntetését, tulajdoni hányadai alperes tulajdonába adását 3 400 000 Ft megváltási ár teljesítése mellett.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Állította, hogy a **(ingatlan 2. címe)** utcai ingatlant különvagyonából vásárolta, melynek fedezete egyfelől a **(ingatlan 1. címe)** utcai ingatlana eladási ára, másfelől a szüleitől kölcsön kapott 5 000 000 Ft, illetve ajándékként részére nyújtott 1 800 000 Ft volt. Kérte a felperes terhére elszámolni a lakáskassza megtakarításként felperes által átvett összegből alperesnek járó 400 000 Ft-ot, igényt tartott a 300 000 Ft összegű, a felperes ingatlanába beépített kazán értékének felére, valamint a 2 965 568 Ft értékpapírban elhelyezett megtakarítás, valamint a 17 372 EUR biztosítási összeg felére is. Kérte továbbá a felperes kötelezését az **(életbiztosítás neve)** biztosítás kapcsán felvett 1 200 000 Ft $\frac{1}{2}$ része, a **(osztrák életbiztosítás neve)** biztosítás életközösség megszakadása idején fennálló 602 367 Ft egyenlege, a TOTÓ-nyeremény kamatai rá eső része, továbbá értékkiegyenlítés címén 3 152 300 Ft megfizetésére. Viszontkeresetében kérte a felperes kötelezését a birtokában marad, tételesen felsorolt, összesen 465 000 Ft értékű különvagyonai ingóságai ellenértéke megtérítésére, továbbá személyes ingóságai, családi fotók és emléktárgyak kiadására.

A felperes állította, hogy mind a TOTÓ-nyeremény, mind annak kamatai a különvagyonát képezik, ez utóbbiból fizette a **(G.)** biztosítóval kötött életbiztosítás éves díját. A **(F.)** Lakáskassza tekintetében 200 000 Ft megtakarítást ismert el, míg a különvagyonai ingatlanába beépített kazán értékét 150 000 Ft-ra tette, vállalta azokból az alperesre eső rész megtérítését. Állította, hogy a **(osztrák életbiztosítás neve)** életbiztosítást a házasságkötést megelőzően kötötte, annak lejáratkor kifizetett összege, azaz 370 711 Ft, a különvagyon, ellenben nem vitatta, hogy a biztosítás havi díja 667 Ft-ot tett ki. Hivatkozása szerint az **(életbiztosítás neve)** életbiztosítást hasonló paraméterekkel az alperes nevére kötötték, így a két életbiztosítás közel azonos összegére tekintettel azok elszámolásból való mellőzését kérte. A gyermekek nevére kötött **(F.)** Lakáskassza megtakarítás kapcsán előadta, azt az életközösség megszakadását követően megszüntette, részére 27 356 Ft-ot utalt e címen az **(O.)** Bank Nyrt., vállalta az összeg fele részének alperes részére való megtérítését. Az értékpapírszámlán elhelyezett 2 965 568 Ft vonatkozásában állította, az a 17 372 EUR részét képező 11 000 EUR értékpapírszámlára történő átutalásából keletkezett, így az az alperes javára részben sem számolható el, míg a TOTÓ-nyeremény hozadékát együttélésük alatt felélték. Két vagyontárgy kivételével vitatta, hogy az alperes különvagyonai ingóságait a birtokában tartja, így az alperes ezen igényét is elutasítani kérte. A fentiek alapján a házastársi közös vagyon összértékét 18 573 150 Ft-ra, abból az egy főre jutó vagyonrész értékét 9 036 575 Ft-ra tette, amelyből csupán 550 000 Ft érték került a

birtokába, így a jutóhoz képest az alperes 8 486 575 Ft-tal tartozik részére, amelyből 3

400 000 Ft az ingatlan öt megillető megváltási ára, míg a fennmaradó összeg az értékkülönbözet.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 1 620 950 Ft-ot, továbbá 280 000 Ft perköltséget, míg az államnak külön felhívásra 509 200 Ft eljárási illetéket. Határozata indokolása szerint a házastársi közös vagyon megosztása során a volt házastársak valamennyi vagyoni igénye vizsgálendő, a vagyon megosztására csak azok kölcsönös elszámolása esetén kerülhet sor. A felperes tulajdoni igénye kapcsán kiemelte, az alperes a **(ingatlan 2. címe)** utcai ingatlant a házassági életközösség megszakadását követően vásárolta, részben a felperes által is elismert különvagyoni ingatlana értékesítéséből befolyó vételár felhasználásával, így az azt meghaladó vételár rész tekintetében az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy annak fedezetéül ugyancsak a különvagyona szolgált. Ennek alátámasztásául az alperes által becsatolt kölcsönszerződést, továbbá édesanyja, **(alperes szülei)** tanúvallomását alkalmasnak ítélte annak alátámasztására, hogy az alperes a **(ingatlan 2. címe)** utcai ingatlan vételár különbözetét ugyancsak különvagyonából finanszírozta és bizonyítottan ítélte azt az alperesi állítást is, miszerint a szüleitől 1996. karácsonyára 2 500 000 Ft-ot kapott ajándékba. A PK 281. számú állásfoglalásában rögzítettekre utalással a fenti összeget - a felperes állításával ellentétben - az alperes különvagyónak tekintette, azt az alperes nevén nyilvántartott bankszámlán elhelyezett pénz számbavétele során a közös vagyon megosztásakor figyelmen kívül hagyta.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a **(G.)** biztosítóval a felperes az együttélés időtartama alatt kötött életbiztosítást, így a devizaszámláján 2006. május 9. napján jóváírt 17 360 EUR-t, illetve az annak megfelelő 4 600 000 Ft összeget a házasság közös vagyonának tekintette. Szakértői bizonyítás útján tisztázta, hogy 1999. és 2005. között a befizetett biztosítási díjak fedezete a felperes által lekötött pénzüsszegek kamata volt, s miután a TOTÓ-nyeremény kamata közös vagyonnak minősült, így az életbiztosítás kapcsán jóváírt összeget is közös vagyonként vette figyelembe.

Megállapította továbbá, hogy a **(osztrák életbiztosítás neve)** biztosítási szerződés lejártára figyelemmel az életközösség megszakadása után a felperes számlájára 370 711 Ft, míg az alperes nevére megkötött **(életbiztosítás neve)** életbiztosítás tekintetében a felperes részére 177 547 Ft került átutalásra és ugyancsak a felperes vette fel az alperes nevére megkötött **(F.)** Lakáskasszából járó 200 000 Ft-ot is. A **(osztrák életbiztosítás neve)** biztosításból származó biztosítási összeget a felperes különvagyónak tekintette, ugyanakkor az alperes javára elszámolhatónak ítélte az életközösség tartama alatt befizetett biztosítási díjakat.

A felperes ingatlanába beszerelt kazán értékét 150 000 Ft-ra tette, azt a felperes terhére számolta el.

Az alperes **(K.)** Banknál vezetett megtakarítási betétszámlájának életközösség megszakadás kori egyenlegét 4 592 353 Ft-ra tette és elfogadta, hogy arra a 2006. március 17-től 2006. június 1. napjáig befizetett összegek a **(ingatlan 1. címe)** utcai lakás értékesítéséből származtak, s mint ilyenek az alperes különvagyont képezik. Elfogadta alperes érvelését, nevezetesen, hogy a szüleitől 1996. karácsonyára kapott 2 500 000 Ft-

ot 2002. évben a **(K.)** Banknál vezetett számláján helyezte el, így a bankszámla életközösség megszakadáskori egyenlegéből a fenti összeget levonásba helyezte.

A fentiek alapján megállapította, hogy a volt házastársak közös vagyonát képezi **(F.)** Lakáskassza megtakarítás címén 400 000 Ft, a felperes ingatlanába beépített kazán értékeként 150 000 Ft, felperes nevére a **(G.)** biztosítónál kötött életbiztosítás címén 17 360 EUR, amelynek 2006. májusi árfolyama 4 600 000 Ft, továbbá az alperes nevére a **(K.)** Banknál vezetett számlán nyilvántartott 2 092 353 Ft (4 592 353 Ft egyenlegéből levonva 2 500 000 Ft különvagyont), **(életbiztosítás neve)** életbiztosításként 177 544 Ft, a **(osztrák életbiztosítás neve)** biztosítás díjaként 6 003 Ft (1997-2006. időtartamra évi 667 Ft), mindösszesen: 7 425 900 Ft, amely alapján az egy főre jutó vagyonrész értéke: 3 712 950 Ft. A fenti vagyonból a felperesnél 5 150 000 Ft, alperesnél 2 092 000 Ft van, így a felperes tartozik megfizetni az alperes javára 1 620 950 Ft értékkülönböt.

Az alperes nem bizonyította, hogy a különvagyoni ingóságai a felperes birtokában maradtak, ezért azok értéke megtérítése iránti igényét alaptalannak tekintette.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, annak részbeni megváltoztatása, marasztalásának mellőzése iránt azzal, hogy a bíróság kötelezze az alperest 1 027 951 Ft részére történő megfizetésére. Másodlagosan kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását. Állította, a **(G.)** biztosítóval 1991. májusában, azaz a házasságkötést megelőzően kötött életbiztosítást, amelynek futamideje 2006. májusában járt le, ez idő szerint részére 17 360 EUR került átutalásra. Tévedett az elsőfokú bíróság annak megállapítása során, hogy a biztosítási szerződést az életközösség fennállása alatt kötötte, a félreértésre az adhatott okot, hogy a **(G 2. nevű cég)** Életbiztosítás Zrt-vel is kötött szerződést, a megkeresést az elsőfokú bíróság e biztosítóhoz intézte. Ezt a körülményt már az elsőfokú eljárás során jelezte, következetesen állítva, hogy az osztrák céggel a biztosítási szerződést 1991. májusában kötötte meg. Erre figyelemmel pedig a biztosítási összeg a különvagyónak tekintendő, az életbiztosítás díján való tulajdonszerzésre ugyanis már az életközösség megkezdése előtt jogcímet szerzett. Emiatt az alperes legfeljebb kötelmi igényt terjeszthet elő az életközösség tartama alatt közösen befizetett törlesztőrészletek rá eső része erejéig. A biztosítási díj ugyanis a külön adósságát képezte, amelynek kiegyenlítésére a házastársi közös vagyon terhére került sor, így a Csjt. 31. § (2) bekezdés második mondat első fordulata alapján az alperest a közösen befizetett biztosítási díj ½ része illeti. Az

elsőfokú bíróság részletezte az e biztosítás kapcsán évente befizetett biztosítási díjak összegét, amely összesen 6 623 EUR-t tett ki, így annak az életközösség megszűnés kori EUR középárfolyamával számolva (262,45 Ft) közös befizetésként 1 738 206 Ft vehető figyelembe. Erre tekintettel a javára kifizetett 17 360 EUR Ft ellenértéke a különvagyont képezi és az alperes kizárólag a külön adósságra a közös vagyonból fordított összeg megtérítését kérheti. Csatolta az ennek alátámasztásául szolgáló német nyelven kiállított okiratok hiteles magyar nyelvű fordítását.

Vitatta, hogy az alperes nevére a **(K.)** Banknál nyitott bankszámlának az életközösség megszakadáskori egyenlegéből 2 500 000 Ft az alperes különvagyont képezi. Az alperes

e bankszámlát 2002. június 26-án nyitotta, amelyen 1 200 000 Ft-ot helyezett el, majd 2002. szeptember 11-én arra további 2 500 000 Ft-ot fizetett be. Miután e befizetések az életközösség tartama alatt történtek, így vélelem szól azok közös vagyoni jellege mellett, amelyhez képest az alperesnek kellett bizonyítania, hogy a 2 500 000 Ft azonos a szülei által 1996. karácsonyán adott ajándék összegével, valamint annak hozamával. Az alperes azonban e bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget. Peradat van arra, hogy az alperes együttélésük alatt vállalkozóként tevékenykedett, vállalkozásai sok pénzt felemésztettek, ezen kívül fedezniük kellett külföldi utazásaikat, a család szükségleteit, amely miatt különvagyonukat is felélték. Vonatkozott ez mind a felperes TOTÓ-nyereményére, mind az alperes szülei által a peres felek részére közösen nyújtott ajándékokra is. Amennyiben pedig elfogadható, hogy a TOTÓ-nyereményt a család felélte, úgy életszerűtlen annak megállapítása, hogy ezzel szemben az alperes különvagyona megvolt, azt kincstárjegyekben tartotta, majd 2002-ben bankszámláján elhelyezte. Ennek kapcsán az alperes egyebekben ellentmondásos tényelőadásokat tett, állította ugyanis, hogy a kincstárjegyek 2002. augusztus 1-jével jártak le, amelyből azonban nem lett volna lehetséges június 26-án a bankszámlára 1 200 000 Ft-ot befizetni. Fenntartotta azt az elsőfokú eljárásban kifejtett álláspontját, miszerint a saját **(K.)** Banknál vezetett bankszámlájáról 2002. január 14-én és január 28-án összesen 3 600 000 Ft-ot vett ki az ellene indult végrehajtási eljárás megghiúsítása érdekében, ezt követően a pénzt otthon tartotta, majd utóbb az alperes nevére nyitott **(K.)** Bankszámlán került elhelyezésre, következésképp a 2 500 000 Ft nem tekinthető alperesi különvagyonnak. Erre figyelemmel az alperes nevében levő **(K.)** Bank számlának a 2006. június 30-i egyenlege teljes egészében a vagyonmérlegbe beállítandó, azaz a 4 592 353 Ft megosztásának van helye. Tévesen tüntette fel az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában az alperes nevére kötött életbiztosítást, amely helyesen **(életbiztosítás neve)** Életbiztosítás elnevezésű.

A **(osztrák életbiztosítás neve)** biztosítás tekintetében az elsőfokú bíróság számítási hibát vétett, a biztosítási díj összege ugyanis havi 667 Ft, ezzel szemben az elsőfokú bíróság évi 667.- Ft-tal számolt, amelyre figyelemmel az 1997. szeptember 1-től 2006. június 30. napjáig terjedő időszakban befizetett biztosítási díj összege helyesen 106 x 667 Ft, azaz 70 702 Ft, amelynek fele az alperest illeti.

Kérte beállítani a vagyonmérlegbe az alperes különvagyonát képező **(életbiztosítás neve)**

Pf.II.20.889/2013/8. szám

- 7 -

Életbiztosításra befizetett biztosítási díjak összegét, amelyet fellebbezésében pontosan nem jelölt meg, annak elszámolása iránt határozott kérelmet nem terjesztett elő.

Mindezekre figyelemmel a vagyonmérlegbe kérte beállítani az elsőfokú bíróság által figyelembe vett tételeken felül a **(G.)** osztrák biztosító felé az életközösség fennállása alatt befizetett biztosítási díjak forint ellenértékéként 1 738 206 Ft-ot, az alperes nevében levő **(K.)** Banknál nyitott számlán elhelyezett összeg 2006. júniusi egyenlegeként 4 592 353 Ft-ot, a **(osztrák életbiztosítás neve)** biztosításra az életközösség fennállása alatt kifizetett biztosítási díjak összegeként 70 702 Ft-ot, összesen 7 128 805 Ft-ot. A fenti összegből az alperesnél van 4 592 353 Ft, így a jutóhoz (3 564 402 Ft) képest az alperes részére 1 027 951 Ft megfizetésével tartozik.

A 2014. március 13. napján érkezett kiegészített fellebbezésében a **(G.)** osztrák

biztosítóval kötött biztosítási szerződés javára az életközösség alatt befizetett biztosítási díjak összegét 963 EUR-val, ezáltal a felek között elszámolandó Ft összeget 1 990 946 Ft-ra kérte felemelni. Kérte továbbá a **(H.)** Banknál nyitott alperes nevén levő számla életközösség megszakadáskori egyenlegének felemelését további 680 000 Ft-tal. Az alperes nevére kötött **(életbiztosítás neve)** életbiztosítás kapcsán igazolta, hogy 1999. május 1-ig arra 100 000 Ft biztosítási díj érkezett, így kérte annak vagyonmérlegbe történő beállítását. Erre figyelemmel a közös vagyon 8 161 545 Ft-ra, az egy főre jutó vagyonrész értéke 4 080 773 Ft-ra tehető, így az alperes 1 291 580 Ft megfizetésével tartozik.

Az alperes érdemi ellenkérelme az elsőfokú ítélet fellebbezéssel érintett rendelkezéseinek helybenhagyására irányult. Mindenben fenntartotta az elsőfokú eljárásban kifejtett ténybeli és jogi indokait.

A fellebbezés **alapos.**

A Csjt. 27. § (1) bekezdése a házassági életközösség idejére házassági vagyonközösség létesítéséről rendelkezik annak kimondásával, hogy a házastársak osztatlan közös tulajdonát képezi mindaz, amit az életközösség ideje alatt akár együttesen, akár külön-külön szereztek, kivéve azt, ami valamelyik házastárs különvagyonához tartozik. Nem vitás tény, hogy a felek életközössége 2006. június hónapban megszakadt, így a Csjt. 31. § (2) bekezdése alapján bármelyik házastárs igényt tarthat a közös vagyon megosztására, ennek során igényelheti a közös vagyonból a külön vagyonba, a külön vagyonból a közös vagyonba történő beruházások megtérítését. Mindez feltételezi az egyes alvagyonok állagának és értékének megállapítását, a megtérítési igények rendezését azzal, hogy a vagyon megosztásának a közös vagyon egészére ki kell terjednie és a perben valamennyi vagyonjogi igényt egységesen és véglegesen kell elbírálni (P.törv.II.20.253/1977., BH1978. 1.28., PJD.VIII.248).

- 8 -

A kérelemhez kötöttség Pp. 3. § (2) bekezdésében rögzített elve mind az elsőfokú, mind a másodfokú eljárásban érvényesül, azaz a perbeli esetben az ítéltábla a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálhatja felül az elsőfokú bíróság ítéletét. Ez azt jelenti, hogy a másodfokú eljárás tárgya csak az elsőfokú ítélet kézbesítésétől számított 15 napon belül előterjesztett, ezáltal joghatályosnak minősülő fellebbezési kérelem lehet. A felperes részéről az 1.P.20.400/2011/86. számú, az elsőfokú bírósághoz 2013. október 31. napján érkezett beadványában részletezett fellebbezési kérelem határidőben benyújtottnak (Pp. 234. § (1) bekezdés), így felülbírálat tárgyát kizárólag az abban foglaltak képezhetik. Ehhez képest a fellebbezési eljárásban csatolt, az ítéltáblához 2014. március 13. napján érkezett beadványban részletezett elszámolási igény annak elkésztése okán nem vizsgálható. Erre figyelemmel a **(G.)** Biztosítóval kötött biztosítási szerződés kapcsán befizetett 963 Euró a felek között nem számolható el és nem vizsgálható az alperes **(H.)** Banknál nyitott bankszámlájára 2006. június 1. napján befizetett 680 000 Ft elszámolhatósága sem. Az alperes nevére kötött **(életbiztosítás neve)** életbiztosítás tekintetében a felperes fellebbezésében csupán nyilatkozatot tett arra vonatkozóan, hogy a

biztosításra 1999. május 1. napjáig 100 000 Ft került befizetésre, határozott fellebbezési kérelmet azonban nem terjesztett elő a fenti összeg vagyonmérlegbe történő beállítása és elszámolása iránt. Azt kizárólag a fellebbezési határidő lejártát követően benyújtott beadványában pontosította, illetve tette meg határozott kérelem formájában, amely a kifejtettek szerint annak elkésztése okán vizsgálat tárgyát nem képezhet.

Ami pedig a felperes joghatályos fellebbezését érinti, az ítélet tábla osztja az abban kifejtett felperesi álláspontot.

A felperes az elsőfokú eljárás során is arra hivatkozott, hogy az osztrák **(G.)** Biztosítóval még az életközösség létesítése előtt, 1991-ben kötött életbiztosítási szerződést, így a futamidő lejártával, 2006. májusában kifizetett biztosítási összeg a különvagyonát képezi. Az elsőfokú bíróság felhívta a felperest az erre vonatkozó bizonyítékai csatolására, a felperes a felhívás alapján érdemi nyilatkozatát megtette, hivatkozott az azt alátámasztó bizonyítékaira oly módon, hogy azokat egyidejűleg a bíróság rendelkezésére bocsátja. Ennek ellenére azonban a hivatkozott okiratok benyújtását elmulasztotta. Az elsőfokú bíróság eljárása során a bizonyítékokat nem kérte számon, nem hívta fel a felperest e hiányok pótlására. Ere figyelemmel nem volt akadálya annak, hogy a felperes az életbiztosítással kapcsolatos okirati bizonyítékait a másodfokú eljárás során terjessze elő, e bizonyítás nem ütközött a Pp. 235. § (1) bekezdésében rögzített korlátokba.

Azt a fellebbezési eljárás során egyebekben az alperes sem tette vitássá, hogy a fenti életbiztosítást a felperes a házasságkötésüket megelőzően, 1991-ben kötötte, ezért az nem esik a Csjt. 27. § (1) bekezdése szerinti közös vagyon körébe. A Csjt. 28. § (1) bekezdése szerint az egyes vagyontárgyak a szerzés időpontjára és jogcímére, a vagyontárgy jellegére, valamint a vagyontárgy megszerzésére felhasznált vagyoni eszközök eredetére tekintettel minősülhetnek különvagyonnak.

Helyesen utalt a felperes fellebbezésében arra, hogy az életbiztosítás tekintetében annak tulajdonjogára még az életközösség létesítését megelőzően szerzett jogcímet, ezért arra az alperes tulajdoni igényt nem formálhat, ellenben nincs akadálya az életközösség tartama alatt a felek által közösen befizetett biztosítási díjak kötelmi, megtérítési igényként való elszámolásának. A biztosítási díj éves összege a felperes külön adóssága volt, amelyet a volt házasság felek a közös vagyonuk terhére egyenlítettek ki, így az alperes igényt tarthat a befizetések rá eső részének javára történő megtérítésére. Mindezek alapján a biztosítási szerződés alapján kifizetett 17 360 Euro hozam a felperest illeti, az a vagyonmegosztását részét nem képezheti, ellenben a közös vagyonból fedezett biztosítási díjak $\frac{1}{2}$ részére az alperes megalapozottan tarthat igényt. Az elsőfokú eljárás során a felperes arra hivatkozott, hogy a biztosítási díjakat a különvagyonát képező TOTÓ-nyereménye hozamából fizette, azt azonban a fellebbezési eljárás során maga sem vitatta, hogy a különvagyon haszna közös vagyonnak minősül. Az elsőfokú eljárás során lefolytatott könyvszakértői bizonyítás alátámasztotta a felperes fenti előadását, így nem volt akadálya a biztosítási díj felperes által megjelölt módon történő elszámolásának. Az elsőfokú bíróság által beszerzett adatokból megállapítható volt, hogy 1999. július 19. napjától 2005. május 23. napjáig összesen - kerekítést alkalmazva - 6 623 Euro biztosítási díj került befizetésre, amelynek a fenti időtartamhoz képest középátlagos időpontra vonatkozó árfolyama alapján számítható forint összege lenne a peres felek között

elszámolható. A felperes ezzel szemben az alperesre nézve kedvezőbb, az életközösség megszakadása időpontjában irányadó árfolyamot kért alapul venni (262,45 Euro), amely alapján a befizetett biztosítási díj forint összege 1 738 206 Ft, amelynek fele a kifejtettek szerint az alperest illeti.

A felperes kifogásolta fellebbezésében, hogy az alperes **(K.)** Banknál vezetett bankszámlája egyenlegéből 2 500 000 Ft alperesi különvagyon jogcímén levonásra került. Az nem volt vitás az elsőfokú eljárás során, hogy az alperes szülei 1996., vagy 1997. karácsonyán 2 500 000 Ft-ot adtak az alperesnek, vagyoni juttatás tényét egyebekben a felperes maga is elismerte, azt pedig a PK 281. számú állásfoglalásra hivatkozással helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a fenti összeg, mint az alperesnek adott nagyobb értékű ajándék a különvagyónak tekinthető. A Pp. 164. § (1) bekezdésében foglaltak alapján az alperest terhelte a perben annak bizonyítása, hogy a **(K.)** Banknál vezetett bankszámláján a fenti összeg 2002. évben rendelkezésre állt. A perben e körben meghallgatott tanúk, így az alperes édesanyja és testvére mindössze azt tudták alátámasztani vallomásukkal, hogy az alperes a fenti összegű ajándékban részesült, utóbb azt anonim kincstárjegyekbe fektette. Ez utóbbi körülményt azonban az alperes okiratokkal bizonyítani nem tudta és a tanúvallomások nem voltak alkalmasak annak igazolására sem, hogy az alperes bankszámláján elhelyezett megtakarítás egy része az ajándék összegével azonos volt. Helytállóan mutatott rá a felperes fellebbezésében az alperes ennek kapcsán tett ellentmondásos nyilatkozatára. Az alperes ugyanis azt állította, hogy a kincstárjegyek 2002. augusztus 1. napjával kerültek visszaváltásra, az abból befolyó

- 10 -

kamatot (1 200 000 Ft), majd tőkét (2 500 000 Ft) a fenti bankszámlán helyezte el 2002. június 26-án. Erre azonban ez utóbbi időpontban nyilvánvalóan nem kerülhetett sor, hiszen a kincstárjegyeket - saját előadásából kitűnően - jóval június 26. napja után váltotta vissza. Nem fogadható el emellett a felperes által a pénzügymozgást illetően adott magyarázat sem. A felperes azt adta elő, hogy a saját bankszámlájáról 3 600 000 Ft-ot vett fel az ellene folyamatban levő végrehajtási eljárás megghiúsítása érdekében, majd a pénzt hónapokon keresztül otthon tartotta, azt 2002. június 26-án és szeptember 11-én fizette be az alperes bankszámlájára. Az alperes már jóval korábban, 2002. márciusában számlát nyitott a **(K.)** Banknál, így nem lett volna akadálya annak, hogy a fenti összeget annak felvételét követően a felperes nyomban elhelyezze azon. A felperes maga adta elő, hogy az alperes házasságuk ideje alatt mindvégig a születési nevét viselte, névviselése nem utalt a férjezett voltára, ezáltal a felperesre, így nem lett volna felismerhető a pénz eredete, ha azt már júniust megelőzően a nevére nyitott számlán elhelyezi. Mindez azonban nem érinti azt, hogy a bizonyítás az alperest terhelte, s mivel a készpénzvagyon különvagyoni jellegét sikerrel nem bizonyította, a Csjt. 27. § (1) bekezdésében foglalt vélelemre tekintettel a bankszámlán az életközösség megszakadásakor fellelhető teljes összeg, azaz 4 592 353 Ft a volt házastársak közös vagyonaként vehető figyelembe.

További fellebbezett tétel a **(osztrák életbiztosítás neve)** biztosítás kapcsán végzett elszámolás. A felperes ezt nem vitásan az életközösség létesítését megelőzően kötötte, az a különvagyona, ezért a már fentebb kifejtettek szerint az életközösség tartalma alatt a

közös vagyon terhére kifizetett biztosítási díjak elszámolásának lehet helye. A felperes e tekintetben az elsőfokú ítéletet oly módon kérte megváltoztatni, hogy a terhére mutató összeg felemelését kérte az elsőfokú bíróság által vétett számítási hibára figyelemmel, amelynek nem volt eljárási akadálya. Az elsőfokú bíróság az 1997. szeptember 1-től 2006. június 30-ig terjedő időszakban a havi 667 Ft biztosítási díj helyett évi 667 Ft-tal számolt, így a helyesen 106 hónapra kifizetett biztosítási díj összege 70 702 Ft-ban határozható meg, amelynek fele az alperest illeti.

Az ennek megfelelően helyesbített vagyonmérleg az alábbiak szerint alakul:

- (F.) Lakáskassza megtakarítás:	400 000 Ft;
- kazán:	150 000 Ft;
- (G.) Biztosító felé kifizetett biztosítási díja:	1 738 206 Ft;
- alperes nevén a (K.) Banknál vezetett számlán levő készpénz:	4 592 353 Ft;
- (életbiztosítás neve) életbiztosítás:	177 544 Ft;
- (osztrák életbiztosítás neve) biztosításra kifizetett biztosítási díj:	70 702 Ft
Összesen:	7 128 805 Ft,
amelyből az egy főre jutó vagyonrész értéke:	3 564 402 Ft.

Pf.II.20.889/2013/8. szám

- 11 -

Ebből a felperes oldalán: 2 536 452 Ft, míg az alperes oldalán: 4 592 353 Ft vehető figyelembe, így az egy főre jutó vagyonrész értékéhez viszonyítottn az alperes 1 027 950 Ft megfizetésre kötelezhető.

A fenti számítás eredményeként a többlet nem a felperes, hanem az alperes terhére mutatkozik, ezért az ítéltábla a felperes marasztalását mellőzte és az alperest kötelezte a felperes javára a fenti összeg megfizetésére.

Az elsőfokú ítélet megváltoztatására tekintettel a felperes kisebb arányban bizonyult pervesztesnek, ezért az ítéltábla az általa az alperes részére fizetendő elsőfokú perköltség összegét arányosan leszállította.

Az elsőfokú eljárás pertárgyértéke a kereseti kérelem tekintetében 9 036 575 Ft, míg a viszontkereset kapcsán 465 000 Ft, amely alapján feljegyzett elsőfokú eljárási illeték összege mindösszesen 570 100 Ft. Az egy főre jutó vagyonrész értéke (3 564 402 Ft) után felmerülő eljárási illeték összege 213 900 Ft, amelyből a felperes és az alperes személyenként 106 950 Ft megfizetésére köteles (1/2008. PK vélemény VIII.g.). A további kereseti követelés tekintetében a felperes és alperes pernyertessége-pervesztessége aránya közel 2/3-1/3 az alperesre kedvezőbben, így a további 328 300 Ft eljárási illetékből a felperesre 218 866 Ft, míg az alperesre 109 433 Ft jut. Erre figyelemmel a felperes a feljegyzett kereseti illetékből - kerekítve - 325 800 Ft-ot, míg az alperes 216 400 Ft-ot köteles megfizetni. Az alperes viszontkeresete teljes egészében megalapozatlannak

bizonyult, így köteles a viszontkereseti pertárgyérték alapján feljegyzett 27 900 Ft, mindösszesen 244 300 Ft kereseti és viszontkereseti eljárási illeték megfizetésére. Az elsőfokú bíróság ítéletében a viszontkereset kapcsán felmerült eljárási illeték viseléséről nem rendelkezett, ezért azt az ítéletábra a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján hivatalból pótolta.

Az elsőfokú ítélet indokolása alapján megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság megalapozatlannak ítélte a felperes ingatlant érintő tulajdoni igényét és az alperes különvagyonai ingóságai vonatkozásában előterjesztett viszontkereseti kérelmét is, azok elutasítását azonban ítélete rendelkező része nem tartalmazta, ezért az ítéletábra a megváltoztatott elsőfokú ítéletet meghaladóan a keresetet és viszontkeresetet elutasítottak tekintette.

A fentebb kifejtettekre figyelemmel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítélete fellebbezéssel érintett rendelkezéseit a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta.

A felperes fellebbezése megalapozottnak bizonyult, ezért az alperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes fellebbezési eljárási költségeinek viselésére, amely a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján megállapított

- 12 -

ügyvédi munkadíjból, valamint a felperes által a fellebbezési eljárásban becsatolt idegen nyelvű okiratok hiteles fordításával kapcsolatban felmerült és a felperes által előlegezett költségekből áll.

A fellebbezés pertárgyértékéhez (2 648 901 Ft) igazodó fellebbezési eljárási illeték összege 211 900 Ft (ltv. 46. § (1) bekezdés), amelyet a fellebbezés eredményességére tekintettel a Pp. 78. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az alperes köteles viselni.

Szeged, 2014. május 21.

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.	Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk.	Dr. Dobler László sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró